

РЕШЕНИЕ

№ 15285

гр. София, 23.08.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 60 състав,
в публично заседание на 13.06.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Георги Терзиев

при участието на секретаря Паола Георгиева, като разгледа дело номер **10236** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – чл. 178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК), във вр. с чл. 172, ал. 5 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП).

Образувано е по жалба на О. В. Р., ЕГН: [ЕГН], чрез адв. А. Л. срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка /ПАМ/ № 23-4332-005166/06.10.2023 г., с което е наложена на О. В. Р. ПАМ на основание чл. 171, т.2а, б.“а“ от ЗДвП- прекратяване на регистрацията на ППС, за срок от 6 месеца.

В жалбата се излагат доводи за незаконосъобразност на наложената заповед за налагане на принудителна административна мярка и постановяването ѝ в нарушение на административнопроизводствените правила. Твърди се, че при издаване на заповедта за прилагане на ПАМ административния орган не се е съобразил от фактическа и правна страна, че водачът А. А. Колиогло, който е Молдовски гражданин и при извършената проверка от органите на ПП е представил валидно свидетелство за управление на МПС, издадено от Република М.. Излага, че неправилно е прието в мотивите на заповедта, че СУМПС №[ЕИК], издадено от Република М. е невалидно за територията на Република България. Органът не е съобразил от правна страна с разпоредбата на чл.161 от ЗДвП, а именно, че „Свидетелство за управление на моторно превозно средство, издадено в друга държава, е валидно на територията на Република България за категорията, за която е

издадено, в следните случаи:

1.държавата, в която е издадено, е договаряща страна по Конвенцията за движението по пътищата и свидетелството отговаря на изискванията на приложение № 6 към конвенцията.“ Позовава се на Чл.41 от Конвенцията.

Счита, че разпоредбата на чл. 162 ЗДвП в случая не следва да се прилага по отношение на водача А. А. Колиогло. Последният е гражданин на М. и на България и е управлявал МПС в качеството си на гражданин на М.. Излага, че А. А. Колиогло е правоспособен водач, притежава свидетелство на управление на МПС /аргументите за това са посочени по-горе/, което е валидно за категорията, към която спада управляваното от него моторно превозно средство, не е бил лишен от право да управлява моторно превозно средство по съдебен или административен ред, свидетелството му за управление не е било временно отнето по реда на чл. 171, т. 1 или 4 или по реда на чл. 69а от Наказателно-процесуалния кодекс, съответно не са налице предпоставките за издаване на ПАМ по отношение на собственика на автомобила О. В. Р., ЕГН [ЕГН], с адрес [населено място], ул.“Б.“ 63, ет.7, ап.25, съответно не следва да се приложи чл. чл.171, т.2а, б.а от ЗДвП. Твърди също, че не отговаря на истинната констатацията на актосъставителя, че последното влизане на водача в страната е от 12.12.2022 г. Това е станало на 04.08.2023г., на която дата А. А. Колиогло е влязъл в Република България от Гърция на КПП „К.“.

Моли съда да отмени заповедта като неправилна и незаконосъобразна, издадена в противоречие с целите на материалния закон и при извършване на съществени нарушения на административнопроизводствените правила.

В съдебно заседание, жалбоподателят редовно призован, не се явява, представлява се от адв. Л..

Ответникът, редовно призован, не се явява, не се представлява. Софийска градска прокуратура не изпраща процесуален представител.

Съдът, като обсъди изложените в жалбата доводи и прецени събраните по делото доказателства, съобразно закона и вътрешното си убеждение, намира за установено от фактическа страна следното:

С обжалваната Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 23-4332-005166/06.10.2023 г., издадена от П. Х. П., полицейски инспектор към СДВР, отдел „Пътна полиция“ СДВР, на О. В. Р. е наложена ПАМ по чл. 171, т. 2а, б. "а" от Закона за движение по пътищата - прекратяване на регистрацията на ППС с рег. [рег.номер на МПС] за срок от 6 месеца, като са отнети 2 броя регистрационни табели и свидетелството за регистрация на процесното МПС. Според мотивите на заповедта, на 26.09.2023 г. около 13:00 ч. в [населено място] по [улица]с посока на движение от [улица]към [улица], автомобил К. СПОРТИДЖ, черен на цвят, собственост на О. В. Р., е управляван от А. А. Колиогло без да притежава валидно СУПМС за територията на Република България. Водачът е български гражданин и притежава чуждестранно национално свидетелство /СУМПС, издадено от Р М. – страна извър ЕС/, без да е подменено след пребиваване повече от 3 месеца в България.

Съставен е Акт за установяване на административно нарушение /АУАН/ серия АД № 201892/26.09.2023 г. на А. А. Колиогло за извършеното административно нарушение по чл. 162, ал. 1 ЗДвП. В резултат е издадено и Наказателно постановление /НП/ № 23-4332-023288/06.10.2023г.

Видно от приложеното по делото НП/ № 23-4332-023288/06.10.2023г., е наложено административно наказание на А. А. Колиогло, ЕГН: [ЕГН] на основание чл. 177, ал.1, т.2 от ЗДвП - глоба в размер на 100 лева, за това, че в [населено място] водачът управлява собствен лек автомобил К. СПОРТИДЖ, черен на цвят, собственост на О. В. Р., без да притежава валидно СУПМС за територията на Република България. Водачът е български гражданин и притежава чуждестранно национално свидетелство /СУМПС, издадено от Р М. – страна извър ЕС/, без да е подменено след пребиваване повече от 3 месеца в България. Видно от справка в АИС-ГРАНИЧЕН КОНТРОЛ, последното му регистрирано влизане на територията на Република България е от 12.12.2022г.

В хода на съдебното производство, по искане на жалбоподателя е изисквана и представена справка рег.№ 328200-10377/18.04.2024г. от ГД „Гранична полиция“, от която се установява, че в периода от 24.07.2023г. до 24.08.2023г. за българския гражданин А. А. Колиогло, ЕГН: [ЕГН] няма запис на данни за преминаване през ГКПП на Република България.

По делото е приложена административната преписка.

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е подадена в срока по чл.149, ал.1 от АПК, от надлежна страна, срещу акт, подлежащ на съдебен контрол, поради което като процесуално допустима. Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Съгласно чл. 172, ал. 1 ЗДвП принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т. 5, буква "а", т. 6 и 7 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. В случая оспорената заповед е издадена от полицейски инспектор към СДВР, Отдел „Пътна полиция“- СДВР, поради което и с оглед приложените заповеди №513з-6400/07.07.2023 г., № 513д-3821/19.05.2016г. и №513з-5070/21.07.2025 г., е налице материална компетентност на издателя ѝ.

При издаване на обжалвания акт не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила. Заповедта е издадена в предвидената от закона форма, съдържа реквизитите по чл. 59, ал. 2 от АПК, като са посочени фактическите и правни основания за налагането на принудителната мярка. Такива се съдържат и в АУАН и издаденото НП, на който се позовава изрично органа, издал процесния административен акт, поради което съдържанието на акта се счита като част от процесната заповед. Несъстоятелни са доводите на жалбоподателя, че не са посочени конкретни правни и фактически основания, въз основа на които да се обоснове налагането на ПАМ, както и че не е отразено в ЗППАМ факта, че жалбоподателят

притежава издадено в Р М. СУМПС, но последното влизане в Р България е станало на 04.08.2023г., доколкото в НП се съдържа детайлно описание на събитието и са отразени въпросните факти. Несъмнено АУАН, НП и заповедта за налагане на ПАМ имат различна природа, а именно с акта се поставя началото на административнонаказателно производство, приключило с издаването на НП докато ролята на заповедта за налагане на ПАМ е превантивна.

По същество, оспорената заповед е и материално законосъобразна.

Съгласно чл. 171, т. 2а, б. "а" от ЗДВП за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения се прилага принудителна административна мярка - прекратяване на регистрацията на моторно превозно средство за срок от шест месеца до една година на собственик, който управлява МПС без да е правоспособен водач, не притежава свидетелство за управление, валидно за категорията, към която спада управляваното от него моторно превозно средство, или след като е лишен от право да управлява моторно превозно средство по съдебен или административен ред, или свидетелството му за управление е временно отнето по реда на чл. 171, т. 1 или 4 или по реда на чл. 69а от Наказателно-процесуалния кодекс, както и на собственик, чието моторно превозно средство е управлявано от лице, за което са налице тези обстоятелства. Цитираната разпоредба съдържа няколко отделни хипотези, всяка от които съставлява самостоятелно основание за налагане на принудителна мярка от вида на процесната.

В случая мярката е приложена по отношение на жалбоподателя за това, че не притежава СУМПС, валидно за територията на Република България, а управлява с чуждестранно свидетелство, което не е подменено след пребиваване повече от 3 месеца в страната. От представената по делото справка от ГД „Гранична полиция“, се установява, че в периода от 24.07.2023г. до 24.08.2023г. за българския гражданин А. А. Колиогло, ЕГН: [ЕГН] няма запис на данни за преминаване през ГКПП на Република България, каквито твърдения има в жалбата.

Съгласно чл. 162, ал. 1 ЗДВП българските граждани могат да управляват моторни превозни средства на територията на Република България с чуждестранно национално свидетелство, когато то не е издадено от държава - членка на Европейския съюз, или от друга държава- страна по Споразумението за Европейското икономическо пространство, или от Конфедерация Швейцария в срок до 3 месеца от датата на влизането им в страната.

При извършената проверка безспорно е установено, че А. А. Колиогло, който е български гражданин е управлявал МПС с чуждестранно свидетелство за управление, издадено от Република М., без да е подменено след пребиваване повече от три месеца на територията на Република България, съгласно справка, която отразява последното влизане в Република България на 12.12.2022г. и направената справка от ГД ГП, че в периода от 24.07.2023г. до 24.08.2023г. за българския гражданин А. А. Колиогло, ЕГН: [ЕГН] няма запис на данни за преминаване през ГКПП на Република България, каквито твърдения има в жалбата.

Следователно след изтичане на тримесечния срок от дата 12.12.2022г., т.е. след 12.03.2023г. СУМПС не съставлява валиден документ, удостоверяващ правоспособност за управление на МПС на територията на Република България. Следователно налице е фактическо основание за издаване на заповедта за налагане на ПАМ по отношение на жалбоподателя.

Съгласно чл. 161 от ЗДвП, Свидетелство за управление на моторно превозно средство, издадено в друга държава, е валидно на територията на Република България за категорията, за която е издадено, в следните случаи:

1. държавата, в която е издадено, е договаряща страна по Конвенцията за движението по пътищата и свидетелството отговаря на изискванията на приложение № 6 към конвенцията;
2. държавата, в която е издадено, е договаряща страна по Споразумението между страните по С. договор относно статута на техните въоръжени сили при условията на чл. IV, буква "а" от него;
3. свидетелството е придружено от легализиран превод на български език;
4. свидетелството е международно и отговаря на изискванията на приложение № 7 към Конвенцията за движението по пътищата;
5. (нова - ДВ, бр. 51 от 2007 г.) свидетелството е издадено от държава - членка на Европейския съюз, или от друга държава - страна по Споразумението за Европейското икономическо пространство, или от Конфедерация Швейцария.

Свидетелството за правоуправление на водача А. А. Колиогло, представено при проверката, е издадено от Република М.. Това обстоятелство задължава водача на ППС да подмени чуждестранното свидетелство за управление в указания законов 3-месечен срок по чл. 162, ал. 1 ЗДвП.

В случая водачът на автомобила е български гражданин и затова по отношение на него е приложима разпоредбата на чл. 162, ал. 1 ЗДвП. Следователно пряка последица от изтичането на тримесечния срок, който е предвиден в чл. 162, ал. 1 ЗДвП е дерогиране валидността на чуждестранното свидетелство за управление на МПС за територията на Република България, което законодателят приравнява на липса на свидетелство за управление на МПС.

В разпоредбата на чл.171, т. 2а, б. "а" ЗДвП законодателят е визирал налагане на ПАМ- прекратяване на регистрацията на пътно превозно средство за срок от 6 месеца до една година. В случая административният орган е определил минималния срок. При налагането на съответната ПАМ, издателят действа при условията на обвързана компетентност и няма право на самостоятелна преценка, а е длъжен да я издаде. Ето защо доводите на жалбоподателя за липса на мотиви, обосноваващи необходимостта от прилагане на ПАМ за срок от 6 месеца и необходимостта от прилагането ѝ са неоснователни.

Съгласно чл. 18б, ал. 1, т. 9 от Наредба № I-45 от 24.03.2000 г. за регистриране, отчет, спиране от движение и пускане в движение, временно отнемане, прекратяване и възстановяване на регистрацията на моторните превозни средства и ремаркета, теглени от тях, и реда за предоставяне на данни за регистрираните пътни превозни средства, служебно прекратяване на регистрацията на превозно средство се извършва по чл. 143, ал. 11 ЗДвП при отнемане на част втора на свидетелството за регистрация и табелите с регистрационен номер в случаите по глава шеста от ЗДвП и съгл. чл. 18б, ал. 5 от същата наредба, за прекратяване на регистрацията по ал. 1, т. 9 структурното звено, където е установено нарушението, изпраща в отдел/сектор "Пътна полиция" при СДВР/ОДМВР по регистрация на ПС екземпляр от заповедта за прилагане на принудителна административна мярка /ЗППАМ/ по чл. 171, т. 2а ЗДвП. Отнетите табели с регистрационен номер и част втора на свидетелството за регистрация на ПС се съхраняват в съответното структурно звено, където е установено нарушението. С оглед систематическото тълкуване на нормите, съдържащи се в чл. 171, т. 2а, б. "а" ЗДвП и чл. 18, ал. 1, т. 2, във вр. с чл. 18б, ал. 1, т. 9, във връзка с чл. 18б, ал. 5 Наредба № I-45 от 24.03.2000 г. за регистриране, отчет, спиране от движение и пускане в движение, временно отнемане, прекратяване и възстановяване на регистрацията на моторните превозни средства и ремаркета, теглени от тях, и реда за предоставяне на данни за регистрираните пътни превозни средства, неоснователен е и доводът на жалбоподателя, че посоченото правно основание за налагане на ПАМ по чл. 171, т. 2а, б. "а" ЗДвП не предвижда „временно отнемане на СРМПС и регистрационни табели“.

Съдът намира, че мярката се явява напълно съответна и на целта на закона, а именно да се предотврати извършването на административни нарушения и настъпването на евентуални вредни последици от тях. Принудителните административни мерки имат преустановителни, възстановителни или превантивни функции - в случая процесната ПАМ има за цел да предотврати извършването на следващи нарушения и е с превантивна функция. Затова доводът на жалбоподателя, че наложената ПАМ не изпълнява никоя от присъщите ѝ функции, е несъстоятелен.

Предвид изложеното, съдът намира, че заповедта за налагане на ПАМ се явява законосъобразна, а жалбата като неоснователна следва да бъде отхвърлена.

Така мотивиран, Административен съд София– град, III отделение, 60 състав

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на О. В. Р., ЕГН: [ЕГН] срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка /ПАМ/ № 23-4332-005166/06.10.2023 г., издадена от полицейски инспектор към Столична дирекция на вътрешните работи, отдел „Пътна полиция“– СДВР.

Решението е окончателно.

СЪДИЯ: